

JOANNE FLUKE

Inglise keelest tõlkinud Krista Eek

*Mõrv šokolaadiste
muffinitega*

Hannah Swenseni mõrvamüsteerium

Originaali tiitel:
Joanne Fluke
Fudge Cupcake Murder
Kensington Books, 2004

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Liis Karu

Copyright © Joanne Fluke, 2004

Tõlge eesti keelde © Krista Eek ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-596-4

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

**See raamat on pühendatud
Walterile**

Tänuõnad

Suur aitäh Ruelile, kes on alati valmis minuga kas või varaste hommikutundideni süžeeliinide üle arutama. Ja suur tänu meie lastele, kes ei häbene söögilauas lisa küsida. Tänan ka kõiki meie sõpru ja naabreid: Meli ja Kurti, Lyni ja Billi, Ginat ja Brianit, Jayd, Bob M. -i, Amandat, John B. -d, dr Bobi ja Sue'd ja kõiki teisi, kes sirutasid käe küpsise järele ning ütlesid pärast selle maitsmist õndsalt ilmel: „Mmmm!”

Tänan oma andekat toimetajat John Scognamigliot tema alatise toetuse eest. (Sa OLED parim!) Ja suur aitäh kogu Kensingtoni kirjastuse toredale meeskonnale, tänu kellele saab Hannah Swensen nii palju ringi nuhkida ja küpsetada, kui hing ihkab. Tänan raamatu kaane kujundanud Hiro Kimurat selle uskumatu kreemimuffini eest. (Unistan sellest, et minu toidupoes müüdaks just selliseid suhkrukaunistusi!) Suur kallistus Terry Sommersile ja tema perele minu retseptide järeleproovimise eest. Tänan Jamie Wallace'it minu veebilehe MurderSheBaked.com haldamise eest ning suur aitäh kõigile minu kirjasõpradele, kes jagavad minuga oma armastust nii Hannah' kui ka kogu Cookie Jari seltskonna vastu.

Esimene peatükk

Hannah Swensen lähenes puurile, valmistudes vaimselt tõheteks. Kuigi tal puudus eriväljaõpe, tundis ta end demineerijana, kes hakkab lõhkekeha kahjutuks tegema. Ta hingas julgustuseks sügavalt sisse, sirutas käe välja, avas puuriukse ning hüppas tagasi, loodetavasti ohutusse kaugusesse.

„Püha taevas!” hüüatas ta, kui Moishe koertele mõeldud väikesest transpordipuurist välja lendas ja kööki kihutas. Hannah’l polnud aimugi, et tema kaslasest korterikaaslane suudab nii kiiresti liikuda. Kassi meenutav ähmane oranži-valgekirju laik tuiskas edasi, justkui oleks tal sada paari jalgu all.

Hannah pani puuri silma alt ära pesuruumi kappi. Kord oli ta selle välja unustanud ja Moishe kriipis sellele sügavad vaod sisse – puur nägi nüüd välja, nagu oleks seda miniatuurse adraga künatud. Vähemalt oli plastmassist transpordipuur vastupidavam kui see pappkast, milles Hannah oli Moishe esimest korda loomaarsti juurde viinud. Kui ta kohale jõudis, oli pappkast ribadeks ja Moishe luusis valju protestikisa saatel auto tagaistmel ringi.

Hannah peatus köögiuksel ja kuulis oma suureks kergenduseks köögi sügavustest kostvat valju krõmpsutamist. Varahommikune retk loomaarsti juurde oli olnud traumaatiline nii perenaisele kui ka kassile ja paistis, et Moishe püüdis saadud traumad söömise abil unustada. Hannah'l oli hea meel, et ta oli enne kodust lahkumist kassi toidukausi ääreni täitnud.

Hannah võttis sülle koti vanematele kassidele mõeldud krõbinaid, mida loomaarst oli Moishele soovitanud, ja tassis selle kööki. Doktor Bob oli hoiatanud, et mõned kassid keeldusid uuest toidust, ning andnud talle kaasa nimekirja kasulike nipidega, mille toel pidi igast kassist saama innukas seniortoidu austaja.

Moishe kergitas pead ja põrnitses Hannah't tigidalt. Nii-suguse pilguga oleks passinud vaadata reeturit või truudusetut abikaasat, nii et Hannah tundis südames süütorget.

„Olgu, mul on kahju. Ma tean, et sa vihkad loomaarsti juures käimist.” Hannah andis endast parima, et selgitada olukorda kassile, kes polnud teda veel kunagi varem nii andestamatu moega põrnitsenud. „Aga sind oli vaja vaktsineerida ja tegelikult ma püüan ju lihtsalt su tervise eest hoolitseda.”

Moishe vahtis teda veel ühe pika hetke altkulmu, kuid pöördus siis tagasi oma toidukausi poole. Hannah kasutas ajutist vaherahu ära ja valas endale tassi kohvi termoselt, mille oli enne loomaarsti juurde minekut täitnud. „Ma tulen kohe tagasi,” ütles Hannah toidukausi serva tagant paistvatele kõrvadele, kuna Moishe ülejäänud pea oli surutud kausi sügavusse. „Pean riideid vahetama. Mu uus kampsun on su karvu täis.”

Moishe ei vaevunud talle vastama ja Hannah suundus magamistoa poole. Moishel tuli karv alati lahti, kui ta end halvasti tundis. Asi polnud doktor Bobis. Arst meeldis Moishele sama

palju nagu iga teinegi inimene, kes teda süstlaga torkis ja vääritudest kohtadest katsus. Ta vihkas lihtsalt loomaarsti juurde sõitmist.

Hannah pani selga midagi suhteliselt karvavaba ja sammus tagasi kööki, leides sealt eest tühja toidukausi kõrval istuva Moishe. Kuna Hannah uskus, et õigem on asjal kohe sarvist haarata, siis täitis ta kausi uute krõbinatega ja pigistas pöidlad pihku. Ta jättis Moishe uut toitu kahtlustaval ilmel nuuskima, tõmbas selga vana jope, mille oli ostnud Lake Edeni ainsast komisjonikauplusest, ja suundus välisukse poole. Enne kui ta jõudis haarata oma kulunud õlakoti, mis sisaldas kõike, mida ta võis päeva jooksul vajada, helises aga telefon.

„Ema,” pomises Hannah, kasutades sama tooni nagu nende vängemate sõnade puhul, mida ta püüdis oma viieaastase õetütre Tracey kuuldes vältida. See oli kindlasti ema. Delores Swensen oskas helistada alati täpselt sel hetkel, mil Hannah oli valmis uksest välja astuma. Hannah tundis suurt kiusatust jätta ema automaatvastaja hooleks, kuid mõtles siis ümber. Ema helistaks talle lihtsalt uuesti ja tõenäoliselt veelgi ebasobivamal hetkel. Hannah ohkas sügavalt, tõttas tagasi kööki ja haaras laua kohal asuva seinatelefoni.

„Tere, ema,” ütles Hannah ja vajus toolile istuma. Delorese kõned jäid harva lühikeseks. Hääl telefonis aga ei kuulunudki emale.

„Ma helistasin pagariärisse, aga Lisa ütles, et sa tuled hiljem, kuna pidid Moishega loomaarsti juures käima.”

„Täpselt nii,” ütles Hannah ja tõusis, et ka viimane kohvitilk tassi valada. Helistajaks oli ta õde Andrea, kelle kõned ei jäänud samuti lühikeseks.

„Ega midagi pahasti ole?” küsis Andrea.

„Ei, ainult mu kõrvad valutavad. Moishe kräunus kogu tee sinna ja tagasi. Temaga on kõik korras. Käisin teda lihtsalt vakt-
sineerimas ja kontrollis.”

„Siis on hästi,” ütles Andrea kergendunult. „Ma tean, kui hull sa tema järele oled. Kas sa viisid ühe Billi plakati loomakliinikusse ka?”

„Jah. Sue oli ametis selle aknale riputamise ja ma tulema hakkasin.”

„Väga hea. Iga plakat aitab. Kas sa oled ajalehte juba lugenud?”

Hannah heitis pilgu oma kotti poole, mille küljetaskust turritas välja kileümbrises Lake Eden Journal. „Võtan selle tööle kaasa. Mõtlesin lõunapausi ajal lugeda.”

„Vaata seda kohe, Hannah. Kolmas lehekülg.”

„Olgu,” nõustus Hannah ja sirutas käe ajalehe järele. Kolmandat lehekülge täitis toimetajaveerg ja Hannah ei leidnud sealt midagi, mis oleks põhjendanud Andrea häälest kostnud elevust.

„Kas näed seda?” küsis Andrea võidurõõmsa häälega.

„Ei.”

„Vaata arvamusküsitlust!”

Hannah kummardus lehe kohale, et uurida lähemalt väikest kastikest, kus Rod Metcalf oli toonud välja viimase kuu arvamusküsitluste tulemused. Ta tõi kuuldavale valju rõõmu-
hüüatuse. „Bill ja šerif Grant on ju täiesti ühel pulgal!”

„Jah! Ma ju ütlesin talle, et saame sellega hakkama! Valimis-
teni on muidugi kaks nädalat aega ja kõike võib veel juhtuda, aga kas see poleks tore, kui Bill ka tegelikult *võidaks*?”

„Muidugi! Sa oled ta kampaania korraldamisega suurepäraselt hakkama saanud, Andrea.”

„Aitäh. Mul on teisi uudiseid ka.”

„Ahsoo, kuulan.”

„Doc Knight tõstis mu sünnitustähtaja novembri kolmandale nädalale.”

„Kas ta saab seda teha?”

„Muidugi saab. Niikuinii on see lihtsalt oletus. Kõik arvavad, et nad oskavad täpset kuupäev öelda, kuid tegelikult ei oska. Billi ema on täiesti kindel, et laps sünnib valimiste õhtul, aga arvan, et ta tahab lihtsalt Billi võidupeol minu kohta endale saada. Ema arvab, et lähen sünnitama alles detsembri alguses. Ta ütleb, et ma ei ole nii suur, nagu olin Traceyga, ja mul läheb veel aega. Bill omakorda arvab, et laps tuleb varem, ehk juba enne Halloweeni.”

„Ja millal sa *enda* arvates sünnitad?”

„Tänapühäl, täpselt siis, kui hakkame magustoitu sööma.”

„Miks sa seda arvad?” küsis Hannah. „Kas rasedatel on selles osas mingisugune kuues meel?”

„Ei, kõigist tänapühaharogadest on sinu pekanipähklipirukas lihtsalt minu lemmik. Ootan seda juba nii väga, et tean, et jään sellest ilma.”

„Sa ei jää sellest ilma. Kui sa pead haiglasse minema, siis küpsetan sulle lihtsalt teise piruka.”

„See on sinust nii lahke! Aitäh, Hannah. Pean nüüd jooksuma ... või pigem *taaruma*. Mu tasakaal on täna täiesti paigast. Helistan sulle hiljem.”

Hannah ütles head aega ja asetas toru hargile. Ta täitis Moische veenõu ja ütles kassile, et ta on väga hea poiss. Kuna näis, et kass sööb oma uut toitu ilma igasuguste probleemideta, kortsutas Hannah doktor Bobi käest saadud nippidega paberilehe kokku ja viskas prügikasti. Siis pani ta kindad kätte ja suundus välisukse poole.